

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592891152.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Jeg troede ikke mine egne Øine; jeg har virkelig prøvet, hvad det er at tage sig til Hovedet og føle paa sig selv, om man er vaagen eller ei, og hvergang man har bevist sig selv, at man er vaagen, igjen tvivle, fordi man erindrer, hvor overordenlig skuffende man kan drømme. Men naar man ikke skal blive vanvittig, holder det snart op, Livskraften eller Bevidstheden finder et Punkt, hvor den midt i det Bølgende faaer Fodfæste, og saa først bliver man modtagelig for det hele Choc af Følelser og Tanker, der høre den overraskende Virkelighed til. Jeg var forbauset; men i Forbauselsen blandede sig - hvad skal jeg kalde den Følelse? - en Slags hellig Rædsel; thi det var min Faders Værk, det var, som om hans Haand i dette Øieblik kjærtegnende, skjøndt død, strøg mig om Haaret. Han havde dog efterladt mig Gaarden med Moders Have, jeg var dog Arvingen alligevel, Arving til hans Ret og hans Ære og hvad han saa dybt og bittert havde lidt for, og Alt var, medens hele Verden forholdt sig taus og ligegyldig, blevet bevist, paadømt og exequeret gjennem en Procedure udenfor Jorden.